

မောင်သြလေး

ကျွန်တော် ခံယူထားတဲ့ဝတ္ထုတို

အပိုင်း (၁)

မောင်သြလေး

မှတ်ချက်။ ။ အမှန်တကယ် စာရေးလိုသူတွေ(မာနတရား မရှိဘဲ) တကယ့် စေတနာကို တန်ဖိုးထားပေး လိုသူတွေ အစ အဆုံး ဖတ်ပေးဖို့ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်။ တစ်ခုခုတော့ ရရှိသွားကြလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ယူဆပါတယ်။

ရသ ဝတ္ထုအင်အားနည်းပါး လာပြီ။

ဒီစကားက နေရာတကာ အပြောများ နေတဲ့ စကားလုံးပါ။ ပထမဆုံး ကျွန်တော် တလေးတစား ပြောချင်တာကတော့ ရသ ဝတ္ထုတိုတွေဟာ သူ့အခန်း ကဏ္ဍနဲ့ သူ အရေးပါနေဆဲ ဆိုတာလေးပါ။ ကျွန်တော်တို့ မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ ဝတ္ထုတို ကဏ္ဍလေးတွေ ထည့်ကြတယ်။ ရေးကြတယ်။ ရသ အသားပေး စာမူတွေကို မဂ္ဂဇင်းတွေက နေရာ ပေးထားသေးတယ် ။ မြဝတီ၊ ငွေတာရီ၊ ခေတ်ရနံ့၊ ရွှေအမြုတေ၊ မဟေသီ၊ တေးကဗျာ (နောက်အများကြီး ရှိပါတယ်) စသဖြင့်ပေါ့။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ အနေနဲ့ ကွင်းတွေ ကျန်နေပါသေးတယ်။ ကျန်တဲ့ ကွင်း အရေအတွက် နည်းပါး

နေရုံလေးပါ။ ဒီလို ကျန်နေတဲ့ ကွင်းတွေမှာ ရသစာပေကို ကျွန်တော်တို့ တတ်နိုင်တဲ့ ဘက်က ထုတ်ပြုလို့ ရသေးတယ်။ ဒါဟာ အင်အားတစ်ခုပါ ။ ဒီအခြေအနေကို ကျွန်တော်တို့ အမိအရ ဆုပ်ကိုင် တတ်ဖို့ လိုပါတယ်။

နောက် ငွေတာရီမဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာ (ယခင် မြဝတီ အယ်ဒီတာ) ဆရာ စိုးနံသာပုလောဟာဆိုရင် လူငယ်တွေ ပြုလုပ်တဲ့ ရသစာပေ ပြိုင်ပွဲ ကလေးမှာ အကဲဖြတ်ခိုင်း လုပ်ရင်း စာမူတွေကို မဂ္ဂဇင်းအထိ ရွေးချယ်ဖို့ ပါဝင် အားဖြည့်ခဲ့တယ်။ ဘာလို့ ဒီလို ပါဝင်ပါသလဲ။ ရှင်းပါတယ်။ သူ မပါဝင်လည်း ရပါတယ်။ ဆရာအနေနဲ့ မဂ္ဂဇင်းကို ရောက်တဲ့ တစ်လ (ကျွန်တော့် အထင်) ရာချီရှိမယ့် စာမူတွေကို ဖတ်ရတယ်။ ဒီထဲက ရွေးချယ်မယ်။ ရပါတယ်။ ဒါကို ဘာလို့ ပူးပေါင်းပါဝင်ခဲ့သလဲ။ အဖြေကတော့ ရသစာပေကို ချစ်မြတ်နိုးစိတ်ပါပဲ။ ဆရာလိုပဲ အခြားဆရာတွေ ရှိမနေဘူးလား။ ရှိတာပေါ့။ ဆရာမ မိချမ်းဝေ၊ ဆရာ သန်လျင်မောင်ဦး၊ ဆရာ ဂျီဇော်၊ ဆရာမောင်ရင့်မာ(ကျောင်းကုန်း)တို့ အပြင် ဆရာမကြီး ယဉ်ယဉ်နု(မန္တလေး)တို့ က အစ ရသစာပေ ထွန်းကားရေးအတွက် ဆက်လက် ပူးပေါင်းပါဝင်ပြီး အွန်လိုင်း ပြိုင်ပွဲတွေမှာ ကူညီ ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်နေကြတာကို မြင်ရပါတယ်။ ဆရာမ ငွေကြယ်စင်တောင် ကမ်းလက်များ စာပေအဖွဲ့ရဲ့ အွန်လိုင်း စာပေပြိုင်ပွဲတွေမှာ အကဲဖြတ်ခိုင်းအဖြစ် ပူးပေါင်း ပါဝင်ခဲ့ဖူးပါသေးတယ်။ နောက် ဆရာရဲစတိုင်း၊ ဆရာမ ဟန်နီဇူးဇူးမွန်ပေါ့။ (အခြားဆရာများကို အကျယ်ချဲ့ မပြောတော့ပါဘူး။ နားလည် ပေးစေချင်ပါတယ်)။

ပြောချင်တာက ရသစာပေနဲ့ ပတ်သက်လာရင် ဆရာဆရာမကြီးများက အွန်လိုင်း အထိ ခြေဆန့်ပူးပေါင်း ပါဝင်နေ ကြပါတယ်။ ဒါဟာ စာရေးသူတွေ အတွက် အားတက်စရာ အချက်တစ်ခု ဖြစ်ပြီး ရသစာပေကို ပိုမို တန်ဖိုးထားနိုင်ဖို့ ၊ ကိုယ်တိုင် အားကြိုးမာန်တက် ဖန်တီး ပစ်နိုင်

ဖို့ နဲ့ မိမိရွေးချယ်ထားတဲ့ လမ်းကြောင်းကို မိမိကိုယ်တိုင် ယုံကြည်မှု ရှိ
စေဖို့ အကြောင်း အခြင်းအရာတွေပဲ မဟုတ်လား။ ကျွန်တော်တို့ ဘက်
က ကန်ရမယ့် ကွင်းတွေ ရှိပါတယ်။ လေ့ကျင့်သားနဲ့ တန်ဖိုးထားတတ်
မှုကိုပဲ အားစိုက်လိုက်ရင် အဆင်ပြေလာပါလိမ့်မယ်။

ဒါကို ပဏာမ ပြောချင်လို့ ပြောလိုက်တာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်အ
ခု ဆက်လက် တင်ပြမယ့် အရာတွေကို ပျင်းရင် စိတ်မပါခဲ့ရင် မဖတ်ဘဲ
ကျော်သွားဖို့ လည်း မေတ္တာ ရပ်ခံအပ်ပါတယ်။ ကိုယ်တိုင်က လျှမ်းလျှမ်း
တောက် အောင်မြင်နေသူ မဟုတ်ပေမဲ့ ကိုယ်ခံယူထားတဲ့ ကိုယ်ကျင့်သုံး
နေတဲ့ အကြောင်း အခြင်းအရာတွေကို မိတ်ဆွေမောင်နှမနဲ့ စာရေးသူ
တွေအတွက် တင်ပြပေးဖို့ စဉ်းစားမိလာလို့ ရေးသားလိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပါ
တယ်။ ကျွန်တော် အခုတင်ပြမယ့် အကြောင်းအရာတွေဟာ စာရေးသူ (အထူးသဖြင့်) မျိုးဆက်သစ် စာရေးသူအတွက် တစ်နည်းနည်းနဲ့ အသုံးဝ
င်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ယူဆမိလို့ (အထူးသဖြင့်) လူငယ်တွေ ဖတ်စေချင်ပါတ
ယ်။ ကျွန်တော် ဒီစာကို ပြုစုဖို့ လိုအပ်တဲ့ အချိန်ပမာဏကို အလုပ်တွေ
တော်တော်လေး ရှုပ်ထွေး များ ပြားနေတဲ့ ကြားက အရယူလိုက်ရတာ
ကြောင့် ကျွန်တော့် စေတနာကို အသိအမှတ် ပြုပေးကြမယ်ဆိုရင်ပဲ ရေး
ရကျိုး နပ်လှပါပြီ။

ကျွန်တော် ရိုးရိုးသားသား ဝန်ခံရရင် ဒီစာကို ရေးဖို့ အဆင့်မီ၏ မမီ
၏ လည်း မတွေးပါဘူး။ ကျွန်တော် ယနေ့အထိ ပရင့်စာမျက်နှာ (၄၉) ပု
ဒ်ပဲရှိပါတယ်။ ဒီအထဲက (၁၇) ပုဒ်ဟာ ပြင်ပ စာအုပ်များ နဲ့ သတင်းစာ
များမှာ ကြိုကြား ကြိုကြား ပါဝင်ခဲ့ရတာ ဖြစ်ပြီး၊ အပုဒ်(၃၂)ပုဒ်သာ မဂ္ဂ
ဇင်း စာမျက်နှာပေါ် ရောက်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့် ခံယူ
ချက် ကျွန်တော့် ရေးနည်း ရေးဟန်နဲ့ ဖန်တီးမှုတွေဟာ အခြားသူများ
အတွက် အသုံးဝင်မယ် မဝင်ဘူးဆိုတာလည်း မသေချာပါဘူး။ ဒါပေမဲ့

ကျွန်တော် စာရေးသူတွေကို မျှဝေချင်ပါတယ်။ ယူချင်သူ ယူပြီး မယူချင်သူ ပါယ်လို့ ရတယ် ဆိုတာလေးပါ ထပ်လောင်း ပြောကြားပေးလိုက်ပါရစေဗျာ။

အခု အချက်အလက်တွေက ကျွန်တော့် တစ်ဦးတည်းရဲ့ ခံယူချက် ဖြစ်ပြီး အခြားဆရာ ဆရာမကြီးများ ရဲ့ ခံယူချက်နဲ့ ဂုဏ်ရည်ကို ယှဉ်သာမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်အမြင် ကိုယ့်အသုံး၊ ကိုယ့်နှလုံးသားကိုယ်တင်ပြပေးလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဘယ်လိုစသလဲ

ဖရိန်(Frame)လို့ ပြောလိုက်တာနဲ့ ပြောလိုက်တာနဲ့ အရေးမပါပါဘူးလို့ သုံးသပ်သူတွေ ရှိပါတယ်။ ဝတ္ထုတို တစ်ပုဒ် စတင်ဖန်တီးဖို့ စာရေးသူ တစ်ယောက်ဆီ ပထမဆုံး စတင် ရောက်ရှိလာတာက ဇာတ်လမ်းပါ။ ဒါကို ကုန်ကြမ်းလို့ အလွယ် သတ်မှတ်ကြပါစို့။ ကုန်ကြမ်း ရပြီး အစချီဖို့ က ဝတ္ထုရေးမယ့် အခန်းကဏ္ဍမှာ အခက်ဆုံး အပိုင်းလို့ ထင်ပါတယ်။

ဆရာ ကိုစက်ဖေ ပြောဖူးတယ်။ "မောင်ဩလေးရေ First Impression အရေးကြီးတယ်" တဲ့ ။ ကျွန်တော် ပြန်သုံးသပ်ကြည့်တယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။ ဝတ္ထုတို တစ်ပုဒ်ကို စာဖတ်သူက စိတ်ဝင်တစား ခံစားဖို့ ပထမဆုံး ထိတွေ့ရမယ့် စာကိုယ်ဟာ အရေးအပါဆုံးပါပဲ။ ဆက်လက် ဆွဲဆောင်ထားနိုင်မှုကို ဇာတ်အစကနေ စတင် ဖန်တီးကြရပါတယ်။

မိမိဘာသာ ထင်တတ်တယ်။ ငါ့ဇာတ်လမ်းက ကောင်းတယ်ပေါ့။ အသိမ်းမှာ ဘယ်လို ရိုက်ပြထားတယ်ပေါ့။ ဟုတ်ပါပြီ။ ဒါကို စာဖတ်သူက သိဦးမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူက အစကနေ (သူကောင်းပါတယ်လို့ ညွှန်းထားတဲ့) အသိမ်း အထိ ဆွဲခေါ်ရပါမယ်။ စာဖတ်သူ တောက်လျှောက်ပါလာမှ သူ့ရည်ရွယ်ချက် အောင်မြင်ပါတယ်။ ဒါက စနစ်/အတတ်ပညာ (Technique)နဲ့ တိုက်ရိုက် သက်ဆိုင်မယ် ထင်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို ဖန်တီးဖို့ ဆိုရင် အစပိုင်း ဆွဲခေါ်မှု ရှိကို ရှိရပါမယ်။ အစပိုင်း မဆွဲဆောင်နိုင်ရင် ဆရာမြသန်းတင့်လည်း ပေတေပြီး ဆက်မဖတ်ချင်ပါဘူး။ ဆရာ ငြိမ်းကျော်ကိုလည်း ဆက်မဖတ်ပါဘူး။ ဆရာတာရာမင်းဝေလည်း ဆက်မဖတ်ဘဲ ပိတ်လိုက် ပါတယ်။ ဒါကြောင့် First Impression ဆိုတာကို တန်ဖိုးထားပေးတတ်ဖို့ တောင်းဆိုလိုက်ပါတယ်။

ဖရိန် (Frame)ဆိုတာကတော့ လိုကိုလိုတယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်မြင်ယူဆပါတယ်။ ဘာလို့ ဆို ဖရိန် မရှိတဲ့ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဟာ ပြန့်ကျဲနေသလို ခံစားရတတ်လို့ ပါ။ ဖရိန်မထားဘဲ (Plan) မရှိဘဲ ဖန်တီးတဲ့ ဝတ္ထုတိုအများ စုမှာ တွေ့ရတဲ့ ပြဿနာက အကြောင်းအရာ အချိတ်အဆက် အားနည်းတာပါပဲ။ ဖရိန်ဆိုတာ မိမိဇာတ်လမ်း မရေးခင် ဇာတ်လမ်းကို ဘယ်လို အခင်းအကျင်း(Presentation) နဲ့ သွားမလဲ ဆိုတာကို ကြိုတင်စီစဉ် ရေးဆွဲရတာပါ။ ဖရိန်လား၊ မဆွဲပါဘူး။ စိတ်ကူးထဲမှာ ဇာတ်အစအဆုံး စီစဉ်ထားပြီးသားပါလို့ ဆိုသူတွေ ရှိနိုင်ပါတယ်။ ဒါကလည်း သူပြောတဲ့ စကားထဲမှာ ဖရိန်ပါသွားပြီ ဆိုတာကို ကျွန်တော် ပြောချင်ပါတယ်။ စာရွက်ပေါ် ရေးမှတ်ထားမှ ဖုန်းရဲ့ နုတ်ထဲ မှတ်ထားမှ ဖရိန်မဟုတ်ပါဘူး။ မိမိ ဦးနှောက်ထဲမှာ မပျောက်မပျက် မှတ်သားနိုင်မယ်ဆိုရင် ဒါဟာလည်း ဖရိန်ချခြင်းပါပဲ။ ဖရိန်ဘာလဲလို့ ထပ်မေးမယ် ဆိုရင်

တော့ ဥပမာ ပေးလိုက်ပါရစေ။

(၁) မောင်ကျော်၊ လက်ရဲ့ ဇက်ရဲ့ မိဘမရှိ တစ်ကောင်ကြွက်၊ စိတ်ဆတ်၊ တစ်နေ့ မိမော်နဲ့ ဆုံ(မိမော်က နဲ့အသူ ဖြစ်ကြောင်း၊ လှပကြောင်းပြ) မောင်ကျော်က မိမော်ကို ချစ်မိ၊ (အပြ လေးကြောင်းခန့်သုံး)

အခု ကျွန်တော်ရေးပြတာက ကျွန်တော်ရေးမယ့် ဇာတ်လမ်းလည်း မဟုတ်သလို သေသေချာချာ ပြင်ဆင် ရေးဆွဲထားတဲ့ အပျိုးလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဥပမာ ပေးလိုတာပါ။ ဒါကတော့ ဖရိန်လို့ သတ်မှတ်ပါတယ်။ ဒီလို အခန်းမျိုး ငါးခန်း ခြောက်ခန်းမက (ပြီးသည် အထိ) ရေးဆွဲလိုက်ဖို့ မိမိမှာ စဉ်းစားထားတဲ့ ဇာတ်လမ်း တစ်ပုဒ် ရှိမယ်ဆို အချိန်အားဖြင့် နာရီဝက် မကြာပါဘူး။ သည် လို ဖရိန်ချခြင်းကို အစအဆုံး ပြုလုပ်ပြီးပြီ ဆိုရင် ပြီးပါပြီ။ သင် ဘာကို မှ ခေါင်းစားဖို့ မလိုတော့ပါဘူး။

ပျင်းလို့ ရေးနေရာက ရပ်သွားရင် (စာရေးနေရင်း Mood မဝင်တော့လို့ ရပ်သွားရင်) ဆိုတဲ့ ဆရာ ဆရာတွေ မေးတဲ့ မေးခွန်းကိုလည်း အလွယ်တကူ သင်တုံ့ပြန်နိုင်ပါတယ်။ (ကျွန်တော်/ကျွန်မမှာ ဖရိန်ရှိပြီးသားမို့ ပြန်ရေးတဲ့ အခါ ရောက်တဲ့ နေရာကနေ ဖရိန်လေး ပြန်ကြည့်ပြီး အကောင်းဆုံး ဆက်လက်ဖန်တီး နိုင်ပါတယ်ဆိုတဲ့ အဖြေမျိုးပေါ့။ စကားပြေ စကားပြော ဆိုတာကတော့ သင် ရွေးချယ်ထားတဲ့ ဇာတ်လမ်းရဲ့ အနုအရင့်ပေါ်ပဲ မူတည်ပါလိမ့်မယ်။ ပထမဆုံး ဆွဲဆောင်မှုကို အစပြုဖို့ ဖရိန်ချခြင်းကို အရင်ဆုံး ပြုလုပ်ပေးဖို့ အကြံပြုလိုက်ပါရစေ။

အလုပ်/ ဖန်တီးမှု (Performance)

ဒါကိုတော့ ကျွန်တော်က ပါဖောင့်မန့်လို့ သတ်မှတ်ပါတယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။ ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်မှာ ပါဖောင့်မန့်က အရေးကြီးတဲ့ အခန်းကဏ္ဍကနေ ပါဝင်တယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်။ အလွယ်တင်ပြရရင် စာရေးသူ တစ်ယောက်ဟာ စိတ်ဖိအား၊ အလုပ်တာဝန်တွေ များ နေတဲ့ ကြားက ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖန်တီးဖို့ ဆိုရင် ဇာတ်လမ်း တည်ဆောက်ပုံ အားနည်းနေတတ်ပါတယ်။ အချိတ်အဆက် ဖြစ်ဖြစ် အဆုံးသတ်ဖြစ်ဖြစ် လျော့ရဲတတ်တာမျိုးတွေ ရှိပါတယ်။ ဒီနေရာမှာ ပါဖောင့်မန့်က သင့်ကို ဖာထေးပြီး သင့်ရဲ့ ဇာတ်လမ်းလျော့ရဲမှု ပြဿနာကို ကာကွယ်ပေးသွားနိုင်ပါတယ်။

စာရေးခြင်းဟာ အနုပညာတစ်ရပ် ဖြစ်တဲ့ အတွက် အနုပညာ တစ်မျိုးနဲ့ ဥပမာ ပေးပါရစေ။ ဒီဥပမာကို ကျွန်တော့် မတ်ဆင်ဂျာကနေ လာမေးတဲ့ လူငယ် အတော်များများကို ပေးဖူးပါတယ်။ ဒီလိုပါ။

ရှိုးပွဲ တစ်ပွဲနဲ့ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို တန်းတူ မြင်လိုက်ပါ။ ပရက်စင်တာကတော့ ကိုဆန်းထွဋ်ပေါ့ဗျာ။ ပရက်စင်တာက ပရိသတ်တွေကို ပြောမယ်။

"အခု တင်ဆက် ဖျော်ဖြေမှာ ကတော့ ဖြူဖြူကျော်သိန်းပဲ ဖြစ်ပါတယ် " တဲ့ ။

ဟုတ်ပြီ။ ဖြူဖြူကျော်သိန်းကို ခေါ်လိုက်ပါပြီ။ ဖြူဖြူကျော်သိန်းက စင်ပေါ်တက် လာပြီ။

"ပရိသတ်ကြီးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အခု ဖြူဖြူ ဆိုပြမှာ က

လမ်းခွဲလို့ အမည်ရပါတယ်"

ပရိသတ်က ဖြောင်း ဖြောင်းနဲ့ လက်ခုပ်တွေ တီးကြတယ်ပေါ့။ နောက် ဖြူဖြူကျော်သိန်းက သီချင်းတစ်ပုဒ်လုံး ဆိုပြသွားတယ်။ သီချင်းပြီးတော့ ခေါင်းငုံ့ ဦးညွှတ်ပြလိုက်မယ်။ ပရိသတ်တွေ လက်ခုပ်ပြန်တီးပြီး ဖြူဖြူကျော်သိန်းက စင်ပေါ်က ဆင်းသွားတယ်။ ဒီ ဖြစ်စဉ်မှာ ဖြူဖြူကျော်သိန်း အစီအစဉ်ဟာ အထမြောက်သွားပါပြီ။ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် အနေနဲ့ ပြီးသည် အထိ ရေးသွားတယ်ပေါ့ဗျာ။ တာဝန် ကျသွားပြီပေါ့။

ဟုတ်ပြီ။ အခု ကျွန်တော် ရှိုးပွဲရဲ့ အစကို ပြန်သွားပါ့မယ်။ ပရက်စင်တာ ဆန်းထွဋ်က ပြန်ပြောပါပြီ။

" ပရိသတ်ကြီး အခု ဖျော်ဖြေမယ့် သူကို သိချင်နေကြပြီ မဟုတ်လား "

ပရိသတ်က "ဝေး" လို့ အော်ပါပြီ။ ပရက်စင်တာက

"အင်း ကျွန်တော်တို့ ဖြူဖြူဖွေးဖွေး ချစ်စရာ ဘေဘီလေး တစ်ယောက်ကို စင်ပေါ် ခေါ်တင်လိုက်ရ အောင်လား"

ပရိသတ်က ဝေးခနဲ ထပ်အော်ပါပြီ။ ဒီအချိန်မှာ

" ကဲ ကျွန်တော်တို့ ရဲ့ ငါ့ဘုရင်မကို ဖိတ်ခေါ်ပါတယ် "

ပရိသတ်က သိသွားပြီ။ ဖြူဖြူကျော်သိန်း ဆိုတာကို သိသွားပြီ။ လက်ခုပ်တွေ မြိုင်နေပြီ။ ဝီစီသံတွေ ကြားနေရပြီ။ ဖြူဖြူကျော်သိန်း ထွက်လာတဲ့ အခါ ပရိသတ်ကို ကြည့်ပြီး လက်အုပ်ချီ ခူးတုပ်ထိုင်လိုက်မယ်။ (ဖြူဖြူကျော်သိန်းရဲ့ ကိုးကွယ်တဲ့ ဘာသာကို မသိလို့ အမှားပါရင် ခွင့်လွှတ်ပါ)။ နောက်ပြီး ပြောမယ်။

"ပရိသတ်က ကျွန်မတို့ ရဲ့ ထမင်းရှင်မို့ ကန်တော့လိုက်တာပါ"

လို့ ဆိုလိုက်တယ်။ ပရိသတ်က ပွဲကျသွားပြန်ရော။ ဖြူဖြူကျော်သိန်း က လမ်းခွဲ သီချင်းကို ဆိုရင်း Chorus နေရာတွေမှာ ပရိသတ်ဘက်ကို မိုက်လှမ်းထိုးပေးမယ်။ ပရိသတ်က လိုက်ဆိုမယ်။ ဒါက ပရိသတ်နဲ့ (ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဆိုရင် စာဖတ်သူနဲ့) တသားတည်း ဖြစ်အောင် လုပ်ယူလိုက်တာပါ။

သီချင်းပြီးတဲ့ အခါ ဖြူဖြူကျော်သိန်းဟာ သူစည်းထားတဲ့ ပဝါလေးကို ပရိသတ်တွေဆီ ပစ်ပေးလိုက်တယ်။ ဝေးခနဲ ဖမ်းကြမယ်။ နောက်ဆုံး လက်ခုပ်သံတွေဟာ ကွင်းလုံးပြည့် ညံနေမယ်ဆိုတာ အသေအချာ ပြောရဲပါတယ်။

ချုပ်လိုက်မယ်ဗျ။ ဒီဖြစ်စဉ်(၂)ခု စလုံးဟာ ပွဲကို ပြီးမြောက်စေတာချင်း အတူတူပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒုတိယ ဖြစ်စဉ်ကို ပရိသတ်တွေက ပိုအားပေးလိမ့်မယ်။ ဒါဟာ အဖြေပါပဲ။ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖန်တီးတဲ့ နေရာမှာ ဒီလို ပါဖောင့်မန့် ကောင်းကောင်း တင်ဆက်နိုင်တဲ့ အခါ စာမူရဲ့ ရိုးဂုဏ်၊ အသိမ်း၊ အခက် အလက်တွေ အားနည်းနေစေဦး စာဖတ်သူဟာ ပါဖောင့်မန့်မှာ မျောပါလာနိုင်ပါတယ်။ ဒီဝတ္ထုဆုံးတဲ့ အခါ စာဖတ်သူဟာ ဝတ္ထုရဲ့ ဇာတ်လမ်း ဇာတ်အိမ် မကောင်းသည့် တိုင်အောင် ကောင်းတယ် လို့ ပဲသုံးသပ်ကြပါလိမ့်မယ်။ ဒါဟာ ပါဖောင့်မန့်ရဲ့ အရေးပါပုံပါ။

အလွယ် ပြောရရင်တော့ စာမူကို ရေးသားနေစဉ်အတွင်း လူစိတ်ဝင်စားမယ့် စကားပြော (Dialogue)/ အပြု/ ဖန်တီးမှု လေးတွေကို တစ်ချက်တစ်ချက် ရိုက်ထည့်ပေးတတ်ဖို့ လိုပါတယ်။ ဒါဟာ ကိုယ့်စာမူကို ဖတ်မယ့် စာဖတ်သူကို ဆွဲဆောင်လိုက်ခြင်း တစ်မျိုး ဖြစ်ပြီး ဆွဲဆောင်မှုသာ ကောင်းခဲ့ရင် ဇာတ်လမ်း ဆိုတာကိုတောင် စာဖတ်သူက မေ့ပြီး အမေးဇင်းလို့ ထိုင်အော်နေပါလိမ့်မယ်။

ကျွန်တော် မှတ်သားပြီးသားရှိပြီး ဆက်ရေးဖို့ အစီအစဉ်လည်း ဆွဲထားပါတယ်။ စားဝတ်နေရေး ကိစ္စ၊ အလုပ်နဲ့ အခြား မအားလပ်မှုတွေကြောင့် ဒီကနေ့တော့ ဒီအချက် နှစ်ခုနဲ့ တင် ခဏ ရပ်ပါရစေ။ တစ်ဆက်တည်း ရေးဖို့ လည်း မလွယ်ကူလို့ ပါ။ ဆက်လက်ပြီး အပိုင်း(၂) အနေနဲ့ ရေးတဲ့ အခါ စောင့်ဖတ်ပေးသူတွေ ရှိပါစေလို့ ဆန္ဒပြုလိုက်ပါရစေဗျာ။

မောင်သြလေး
